

Az Úrra vár a szívünk!

Ádventtel új egyházi évet kezdünk. Maga a szó az Úr érkezésére utal s azt az igazságot hangsúlyozza, hogy krisztusvárás az életünk. Az ádventi koszorú egymás után meggyújtott gyertyáinak szelíd fényénél szeretnénk felkészülni az Úr érkezésére.

Mi keresztények egyetértünk, sőt részt vállalunk azokban a nemes, emberi erőfeszítésekben, amelyek szebbé akarják tenni átmeneti lakóhelyünket, a földet. Ugyanakkor nem tudunk azonosulni azokkal a törekvésekkel, amelyek kiragadják a földet az Isten kezéből és a jólét és gazdagság bábeli tornyával kápráztatják el a világot. Közben elhallgatják előttünk az igazságot: az emberiség nyolcvan százaléka szegény - s ők is szeretnének jól élni, ami nem azonos a jóléttel, ami egyébként is elérhetetlen a számukra - és mindössze húsz százaléka él jólétben. Bizonyára mosolyognak a bibliai igazságon, ha egyáltalán ismerik: ha az Úr nem építi a házat, hasztalan fáradozunk. Miért is tartanak önmagukra nézve érvényesnek Jézus figyelmeztetését: nálam nélkül semmit sem tehettek.

Az emberek ma is esznek, isznak, házasodnak, mint Noé idejében is. A Noé napjaival való összehasonlítás nem az emberek esendőségét vagy féltelen gonoszságát láttatja, hanem meggondolatlanságukat, hogy nem számolnak az ítélettel. Amit tesznek, nem kifogásolható, de felületesen gondolkodnak, múlatják a napokat. Minden fontos nekik, csak éppen az Isten nincs a látóterükben, Isten valóságáról megfeledkeznek. Az emberek többsége úgy vélekedik, hogy a világ olyan, amilyen. Jól elvan Isten nélkül is, nincs rá szüksége. Nekünk keresztényeknek pedig azt vetik a szemünkre, hogy egy felügyelő Istent akarunk a nyakukba varrni.

Szociológusok a következőképpen karakterizálják a mai korviszonyokat. Információ-társadalom. Mindent elárasztanak a rádió, a televízió, az újságok hírei. Ezek uralkodnak rajtunk, s nem tudunk megszabadulni tőlük. Teljesítmény- és fogyasztó-társadalom. Csak az számít, akinek munkája van és teljesítményt képes felmutatni, akinek pénze van, amit reklámokkal ki lehet húzni a zsebéből. Életet érlelő gondolatokra nem marad idő s kedv. Rizikó-társadalom. Állandó rettegésben élünk egészségünk, munkahelyünk, hajlékunk elvesztése miatt. S aki veszít? Szabadidő- és örömkereső társadalom. Modern népvándorláshoz hasonló a világméretű turizmus és végeláthatatlan a szórakoztatóipar, a komoly művészektől a kaszinóig, játékautomatáig, diszkóig. Ezeknek egyetlen célja az emberek szabadidejének kitöltése, mégpedig irányítottan.

E jellemzések azt fejezik ki, hogy korunk hektikus és az emberek meggondolatlanul élnek bele a mindennapokba. A reklámok és hirdetések pedig azt sugallják, hogy mindannyian fiatalok, egészségesek, vásárló- és fogyasztóképesek mara-

dunk, s mindig győzünk. Aki időben nem ébred fel és nem Istenre épít, annak élete könnyen súlyos válságba kerülhet. Azt se feledjük, hogy az élet nem olyan valóság, amely automatikusan, garantáltan sikerül.

Ádvent van. Mi Krisztusra várunk. Ha az Isten elküldte fiát a földre, hogy kinyilatkoztassa Isten emberszeretetét, akkor nélküle alig lehetünk boldogok. Tanulmányképpen figyeljünk az ószövetségi Jeremiásra és az újszövetségi Ágostonra.

Vegyük kezünkbe Jeremiás prófétával Isten kőbe vésett igazságát. Babel hadai elfoglalták és feldúlták Jeruzsálemet. Jeremiás, aki megjövendölte a pusztulást, látni akarta a romba dőlt templomot. Üresen tátongott a lerombolt szentély, mint a megtiport nép szíve. A próféta sürgető hívást érzett. A hívó jel ott feküdt lába előtt. Lehajolt érte, kezébe vette. Az összetört sinai kőtáblák egy darabját tartotta a kezében s betűzi a kőbe vésett betűket. Ezt olvassa: ... hogy élj! A próféta keblére rejti a kőszilánkot és így megy számkivetésbe népével. Majd őrzí a nép szívében Isten törvényének szeretetét, mert ez az egyetlen záloga annak, hogy éljen.

Nyissuk ki Ágostonnal az Isten üzenetét hordozó Bibliát. Ágoston tudja, hogy nem könnyű levetni a bűn cifra rongyait, mert az akarat meghajlása Isten előtt sokkal nehezebb, mint az értelem megtérése. Ehhez isteni segítség szükséges. Ez árad felénk a Szentírás szavaiból. Ágoston erről vall, mikor a legkeserűbb bánat könnyeivel siratta bűneit. Gyermekehangot hallott, amely ezt ismételte: vedd és olvasd! Égi parancsot látott e jelben, hogy kinyissa a Szentírást. „Szó nélkül olvastam, amire először esett a tekintetem: mint nappal illik, tisztességesen éljünk, ne lakmározásban és részegeskedésben, ne fajtalanságban és tobzódásban, ne civódásban és veszekedésben. Inkább az Úr Jézus Krisztust öltözték magatokra.” Nem akartam tovább olvasni, nem is kellett. Magadhoz fordítottál ugyanis egészen.

A megváltás örömhíre mindenkinek szól. Jézus azt akarta, hogy az örömhírről lehetőleg mindenki tudomást szerezzen. Ezért tanított utcán, tereken, hegyoldalon, tengerparton, zsinagógában s templomban egyaránt. Mindenkit meghívott az Isten országába. Ugyanakkor mindenki maga dönti el, hogy elfogadja-e ezt a meghívást. Ha igen, akkor ennek megfelelően kell élnie, s el kell indulnia, felkeresni a beteget, szegényeket, vigasztalni a szomorkodókat, segíteni a hajléktalanokat, befogadni a menekülteket.

A változás (átváltozás) egyéni hívő életünk és hívő közösségi életünk központi eseménye. Erre szeretnék utalni a következő megállapítással. Az értünk emberré lett Isten Fia, Jézus Krisztus két kincset bízott ránk. Az átváltozás révén kenyérbe és borba öltözött Önmagát, az Eucharistiát, és a világ szegényeiben köz-

tünk élő Önmagát. Magától értetődőnek tűnik hitünk erejéből, hogy az Oltáriszentség előtt térdre borulunk. Vajon ilyen magától értetődően változnak-e hétköznapjaink Jézust megjelenítővé? Ez csak akkor történik meg, amikor másokhoz fordulunk és a kiengesztelődésen munkálkodunk. „Éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, idegen voltam és befogadtatok engem, mezítelen voltam és felöltöztettetek, beteg voltam és meglátogattatok, fogságban voltam és eljöttetek hozzám. Bizony mondom nektek: amikor megtettétek ezt egynek a legkisebb testvéreim közül, nekem tettétek.” (Mt.25.)

Ádvent kezdetén Izaiás próféta víziója indított bennünket: „Rajta, menjünk fel az Úr hegyére, Jákob istenének házához, hogy tanítson meg útjaira és így ösvényein járassunk. Mert Sionról jön a törvény és Jeruzsálemből az Úr tanítása. Ő tart majd ítéletet a nemzetek között, és igazságot szolgáltat számtalan népnek. Ők meg beolvasztják ekevasnak kardjukat és sarlóknak lándzsáikat. Nemzet nem emel kardot nemzet ellen, és nem tanul többé hadviselést. Jákob háza, gyertek, járjunk az Úr világosságában!” (Iz.2.)

Az atyák egy nagy népi zarándoklat keretében Istennél keresnek eligazítást útjaikhoz, iránymutatást a közös jövőhöz. Ez a jövő azonban csak akkor lesz üdvös, ha véget vetnek az igazságtalanságoknak, megszűnnek a veszekedések, és Isten igazsága rendezzi az összekuszált viszonyokat, elvezet a megtéréshez és az egymással ellenséges pártok kiegyezéséhez. Ez a béke a jövő vigasztaló ígérete, ami megvilágítja a szürke hétköznapokat.

A tartós, békés együttélés víziója mélyen gyökerezik a szívünkben. Az összes fájdalmas élmény az igazságtalanságról, kizsákmányolásról, elnyomásról sem képes kioltani a remény gyakran alig pislákoló fényét, azt hogy az emberek az életért mindenkor, minden erejüket bevessék.

Izaiás víziója bátorítson bennünket. A fényt nem lehet véka alá rejteni. Annak sugározni, hatni kell, és pedig Isten dicsőségére és az emberek üdvére. Ám ehhez ki kell mozdulni, el kell indulni, nagy népi zarándokutakon kell erről tanulságot tenni.

Ezeken az utakon járunk, amikor fellépünk a béke érdekében, közbenjárunk az emberi jogok és az emberi méltóság védelmében, sorsközösséget vállalunk a szegényekkel és kiközösítettekkel, amikor keressük a feszültségek bölcs feloldását, figyelünk egymásra, nyitottak vagyunk egymás felé és türelmesek az érintkezésben. Ezek az utak elvezetnek bennünket a békés együttéléshez, nemcsak az idők végezetén, hanem itt és most. Az a vágyam és kívánságom, hogy így vándoroljon az egyház hívő zarándokközössége az Úr fényében.